

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Cena 2 Din
Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa (Dunajska) cesta 29/I. Poštni predal št. 345. Račun poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393

Ljubljana, 7. junija 1934

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki in povsod drugod 2 dolarja

Štev. 23. Leto VI

Žrtev nesrečne ljubezni

Tragična senzacija v beograjski „boljši družbi“. - Deklica, ki je verovala v ljubezen in doživela sramoto, ki je ni mogla preboleti. - Samomor pod kolesi cestne železnice

Razočarani rudarji. V rudarskih revirjih trboveljske premogokopne družbe so se zadnje čase raznesli glasovi, da se bo po sklenitvi nove pogodbe med državo in družbo zvišalo število delovnih dni. Toda ostalo je pri glasovih, zakaj uprava podjetja je za junij napovedala samo 13 šihotov. Tudi vest, da pojde 200 nezaposlenih hrastniških rudarjev na delo v Kakanj, tja, kjer se je konec aprila pripetila strašna katastrofa, se je izkazala za neresnično. Narobe, v Kakanju so celo omejili delo.

Strašna toča je pustošila prejšnji teden po Dolenjskem in v gornjem delu Savinjske doline. V nekaterih vaseh je komisija ugotovila 80-100% škode na krompirju, hmelju in vinski trti.

Obsojeni voditelji kreditne zadruge. 2. t. m. je v Zagrebu izšla razsodba proti vodilnim osebnostim mariborske kreditne zadruge »Edinosti«, ki je imela podružnico tudi v Zagrebu. Ravnatelj Fran Kenda je dobil štiri, član ravnateljstva Ignac Krištofič pa tri leta. Oba sta vrhu tega obsojena na vračilo škode, ki jo je prijavilo 1700 prikrajšanih članov zadruge. Kreditna zadruga »Edinost« se je bavila s podeljevanjem posojil svojim članom.

V semifinalnih tekmah za svetovno nogometno prvenstvo je v nedeljo zmagala Italija nad Avstrijo 1:0, Češkoslovaška je pa izločila Nemčijo 3:1. Italija je bila na praznik Rešnjega telesa v drugi tekmi porazila Španijo 1:0 in se tako kvalificirala za semifinale. Prihodnjo nedeljo pride do odločitve med Italijo in Češkoslovaško v Rimu. Italija ima nekaj več upanja v zmago.

Aljehin je dobil že sedmo igro proti Bogoljubovu. Stanje dobljenih partij je zdaj 7:1 za svetovnega prvaka.

Pri tekmovalstvu za svetovno prvenstvo v telovadbi v Budimpešti so prejšnji teden Švicarji zasedli prvo mesto, drugi so Čehi, nato slede Nemci, Italijani, Madžari in Finci.

V Bafevi tvornici v Zlinu je v nedeljo gorelo. - Ogenj je napravil za svojih 16 milijonov Din škode.

Koliko so vredna velemesta? V rimski reviji »Roma fascista« prinaša angleški umetnostni zgodovinar Leo Forest študijo o vrednosti velemest. Na prvo mesto je postavil New York, cenil ga na 30 milijard dolarjev (1000 milijard Din), potem pridejo London (26 milijard dolarjev), Pariz (11), Berlin (10), Dunaj (6½) in Rim (3½ milijarde).

Avtomobilov ni mogel trpeti bogati belgijski industrialec Viktor Fifi iz Lapeyrousa. Tako jih je mrzil, da je zapisal vse svoje imetje mestnim izvoščkom. Na dan njegovega pogreba niso izvoščki vozili nobenega tuja in so se korporativno udeležili pogreba.

Paragvajci in Bolivijci se že več ko leto dni bore zaradi Gran-Chaca. Bologvajcev je 3 milijone, Paragvajcev 1 milijon. Nobeno posredovanje ne pomaga. Pred kakšnim mesecem so Paragvajci slavili veliko zmago; pisali so, da so sovražnika tako daleč zasledovali, da so izgubili zvezo z zaledjem. Kmalu nato

Konec maja se je odigrala sredi Beograda pretresljiva ljubavna drama. Njena žrtev je bila uradnica ministrstva za socialno politiko, mlada Ljubinka Jungovičeva.

Velemestno življenje, toli bogato z zabavami, veseljem in plitvo srečo, je po drugi strani prizorišče najhujše bede, gorja in tragedij. Velemesto rodi srečneže, ki se znajo popeti do visokih in najvišjih mest, toda večina se mora v potu svojega obraza truditi za svoj vsakdanji kruh. Velemesto ima srce samo za lepo, preskrbljeno in bogato deco, neusmiljeno je pa nasproti bednim in sirotnim.

Pokojna Ljubinka Jungovičeva, lepo, skromno in marljivo dekle, tega ni verjela, toda nekega dne je morala z grenkobo in obupom v srcu spoznati, da pozna to pravilo le redke, redke izjeme.

23. maja jutraj so bili pasanti na Bulvaru osvobojenja priče tragičnemu koncu njenega mladega, strtega življenja. Ko je privozil tramvaj okoli sedmih jutraj proti bulvaru, so zdajci z grozo videli, kako je neko dekle

razširilo roke in se zagnalo na tračnice. Voznik je sicer z vso silo zavrl, toda bilo je že prepozno. Ko se je tramvaj ustavil, so našli pod kolesi vse razmesarjeno in okrvavljeno truplo mlade Ljubinke: kolesa so ji odrezala obe noge in ji zdrobila prsni koš.

Novica o samomoru se je z bliskovito naglico razširila po mestu. In ljudje so se z grozo in sočutjem izpraševali, kaj je neki moglo pognati lepo dekle v toli strašno smrt. Na odgovor jim ni bilo treba dolgo čakati; v njeni torbici so našli kratko pismo na Dragana Vukičevića, uradnika Privilegirane agrarne banke:

»... Za poslednjo uteho si mi pošlal svojega brata, da me je sredi ulice, pred vsemi oklofutal... Ne boj se, tudi on ima hčer, in ko grem v smrt, prosim Boga samo tega, da bi tudi ona isto doživela kakor jaz. - Ljubinka.«

Tragedija se je za Ljubinko Jungovičevno začela pred tremi leti, ko se je prvič v svojem mladem življenju slepo zaljubila v Dragana Vukičevića, bančnega uradnika in sina bivšega predsednika vlade. Skrivala je svojo srčno skrivnost, zakaj neka slutnja ji je govorila, da je bolje tako. Toda pred materjo in svojimi brati vendarle ni mogla utajiti. Vsi so ji svetovali, naj se odreče tej lju-

so se Bolivijci revanžirali; zdaj beremo spet o novi paragvajski zmagi. Prihodnjč bodo Bolivijci na vrsti. In tako gre to dalje. V čigavo korist, menda nihče ne ve.

Lepa kariera. Te dni je papež imenoval staremu zagrebškemu nadškofu dr. Bauerju za škofa-koadjutorja in nadškofa-naslednika šele 36letnega duhovnika dr. Alojzija Stepinca. Novi škof je maturiral med vojno, bil kot avstrijski vojak na fronti in se pozneje boril kot dobrovoljec na solunski fronti. L. 1920. je začel študirati agronomijo, pri tem je cela štiri leta pomagal svojemu očetu pri poljskih delih. Šele leta 1924. se je odločil za duhovniški poklic; odpotoval je v Rim in na lastne troške študiral in

bezni. Toda preveč je bila zaljubljena vanj, da bi ga mogla pustiti. Razen tega je bila trdno prepričana, da ni tak kakor drugi, o katerih so ji doma zmeraj govorili. Verovala je v njegovo dobro srce in poštenost. Šele kak mesec dni pred svojim tragičnim koncem se je moralo nekaj v njej utrgati; postala je tiha in otožna. Doma so ugenili, da se je mladi Dragan ohladil in hotel napraviti konec njuni ljubezni.

Dan pred svojo tragično smrtjo je Ljubinka odšla z doma, da se z njim sestane. Res ga je dobila pred njegovo hišo; ljudje so pozneje pripovedovali, da so ju slišali, kako sta se razburjeno prerekala. Potem je prihitel iz hiše Draganaov brat, beograjski odvetnik Miloš Vukičević. Srdito jo je opsoval, nato ji je pa vprič vseh pripeljal zaušnico. Nesrečno dekle se ni prvi mah niti zavedlo, potem je pa vse v solzah odhitelo domov in se zaprlo v svojo sobo, da se najče in napiše poslovilna pisma. Zakaj sirotna Ljubinka je tisti mah obratnala s svojim življenjem in sklenila iti v smrt. Tolikšne sramote ponosno dekle ni moglo preboleti. Drugo jutro se je vrgla pod tramvaj...

Časnikarji so se obrnili na njenega brata Ljubišo, in povedal jim je:

»Že dalje časa sem vedel, da je zaljubljena, in neka slutnja mi je pravila, da se pripravlja nekaj hudega. Ljudje iz tako imenovanih višjih krogov mislijo, da jim je vse dovoljeno. Sirota je bila še mlada in neizkušena, njena ljubezen je bila slepa. Toda največja nesreča je bila, da ni imela drugega kakor to, kar si je prislužila z delom svojih rok. Da je imela svojo hišo v Beogradu ali vložno knjižico s par sto tisoči, ne bi bila tako tragično končala.

Podlo obrekovanje je, če kdo trdi, da je hotela gospoda Vukičevića prisiliti, da se z njo poroči,« je nadaljeval njen brat. »Preveč je bila ponosna in preveč je ljubila. To kar je z njo napravil njegov brat, je sramota za vso našo družbo. Tega niti najhujši razbojnik ne bi storili. Njegov brat Miša Vukičević, prestolniški odvetnik, sin bivšega predsednika vlade in bivši poslanec.

se ni sramoval na ulici, vpričo ljudi udariti slabotno dekle. Oklofutal jo je samo zato, ker se je v svoji nepokvarjenosti drznila dvigniti oči do njegovega brata... A ni je tolkel samo v obraz, uda-

končal na tankajšnjem katoliškem učnem zavodu filozofijo in teologijo. Postal je doktor obeh ved, pred štirimi leti so ga posvetili za duhovnika.

Nepojmljiva usoda. Pred kratkim so pisali, da sta dve ameriški dvojčki skupaj proslavili svoj 100. rojstni dan. Še o dosti večji povezanosti usod priča nagrobnik na pokopališču v grofiji Whithy na Angleškem. Tam se bere: »Tu počivata Francis Huntroods in njegova žena Mary. Oba sta se rodila isti dan, mesec in leto, 19. septembra 1600, poročila sta se na svoj 25. rojstni dan in umrla, potem ko sta 12 otrokom dala življenje, na svoj 80. rojstni dan, 19. septembra 1680, mož pet ur prej kakor žena.«

ril jo je tudi s pestjo v hrbet. Samo za trenutek se vživite v dušo poštenega in ponosnega dekleta, pa boste tudi vi razumeli, kako jo je morala peči takšna sramota. Ako si je naša družba ohranila še kaj morale in človeškega dostojanstva, mora takšne ljudi postaviti na sramotni oder in jih izključiti iz svoje srede.«

Brat nesrečne Ljubinke je dalje izjavil, da si bo znal poiskati zadoščenje. Še tisti dan je vložil po svojem odvetniku tožbo zoper Dragana in Miloša Vukičevića.

Toda čujmo še drugo plat zvona. Miloš Vukičević, ki je pokojno Ljubinko dejansko napadel in jo nagнал v smrt, je izpovedal tole:

»Ljubinko Jungovičevno sem spoznal šele pred kratkim; srečal sem jo vso objokano na stopnicah, ko se je vračala domov. Tisti večer, ko naj bi bil dekle oklofutal, sem bil v kavarni »Pri treh seljakih«. Tam sem našel tudi svojega brata in sem mu rekel, naj gre z menoj domov. On mi je pa odvrnil, da se boji Ljubinke, ki ga čaka na ulici. Na moje prigovarjanje je nato vendarle šel z menoj. Blizu doma sva zagledala Ljubinko. Stopil sem k njej in jo vprašal:

»Ali me poznate, gospodična? Kaj hočete od mojega brata? Ali vam je obljubil, da se bo poročil z vami?«

Odgovorila mi je: »To že sam ve.« Nato sem poslal brata v hišo, Ljubinki sem pa dejal, naj ga pusti pri miru. Tedaj se je spustila v jok. Okoli naju so se začeli zbirati ljudje. Ihte mi je odgovorila:

»Masčevala se bom nad vami. Jutri pojdem v banko in vam napravim skandal!«

Hotela je nato v hišo, jaz sem jo pa prijel za roko in je nisem pustil naprej.«

Ljubinkini materi so tragično vest sporočili šele pozno zvečer in še tedaj so ji rekli, da je njena hči umrla za nevarno operacijo. Pokopali so jo na beograjskem pokopališču. Pogreba se je udeležila velika množica ljudi. Nagrobni govor je imel upokojeni uradnik prometnega ministrstva Ljubomir Grujić. Med drugim je dejal:

»Kot nežno, skromno dekle si odraslo v siromašni, a poštenu rodbini, navezana samo nase in na pošteno delo svojih rok. Nepokvarjena si bila in zato si videla v slehernem človeku naše družbo pošteno, nepokvarjeno bitje, kakor si bila sama. Tedaj je pa nekdo stopil v tvoje življenje... Usoda, ne, socialna nepoštenost je uničila tvoje mlado življenje. Zakaj med nami je polno ljudi, ki so prepričani, da lahko delajo, kar jih je volja, in da je ves svet samo zaradi njih... Škoda, zakaj nisi imela toliko moči, da bi prebolela sramoto in razočaranje in nadaljevala življenje poštenega dekleta. Toda preveč te je bolelo, da bi ti bilo še obstanka. Vrgla si se pod kolesa in tako na najhujši način kaznovala kriveca svoje nesreče.«

Njen grob je ves posut s cvetjem in vrtinami, spomin na njene tovariše in tovarišice iz ministrstva. Cel holm svežih rož in hij se dviga nad grobom, kjer počiva strto srce dekleta, ki je verovalo v čisto in idealno ljubezen..

Usoda poklicnih plesalcev

„Smej se, plesalec!“ – Skrivnostni dragulji. – Kadar se plesalec zaljubi ... – Še se dogajajo čudeži!

Početak vse stvari je bil Jean Brissard, s pravim imenom Hans Ruh. Njegova ljubeznivost in njegov črni frak sta mi odprla vrata v nov svet, ki sem ga dotlej mogel občudovati samo v filmu.

Zadeva se je začela z mojo smolo v igralnici. Hotel sem si s 150 franki pridobiti imetje. Pa si ga nisem. Banka je vzela mojih 150 frankov in s tem poslednji ostanek mojih skromnih prihrankov. Ko sem nato tjavendan stopal proti Nici, sem se spomnil svojega starega šolskega tovariša Hansa Ruha. Ni ga bilo lahko najti, nu, naposled sem ga le iztekmil. Deset minut nato je vedel že vse o moji smoli. »Denarja ti ne morem dati,« je dejal, »lahko ti pa priskrbim dela. Ali imaš frak?«

Nisem ga imel. Frak sem si namestaval dati delati iz denarja, ki bi ga v igralnici priigrjal. »Dobro, ti ga pa jaz posodim,« je menil Ruh. »Ali znaš angleški in francoski?«

»Da, čemu?«

»Počakaj. Ali znaš plesati?«

»Imenitno. Pa kaj naj s tem?«

Hans Ruh se je zasmel. »Postal boš plesalec v „Majesticu“.«

»Smejte se, gospodi!«

Ravnatelj hotela, eleganten starejši gospod, me je premeril od nog do glave. »Postava in obraz sta dobra,« je rekel. »Ime ni dobro. Imenovali se boste Claude. Ali ste bili častnik?«

»Študent,« sem skromno odvrnil.

Ravnatelj je neveselno zmajal z glavo. »Častnik je boljše. Vaša naloga bo plesati, kadar vas katera pozove. O plači bova pozneje govorila.«

Priklonil sem se. Ravnatelj me je še enkrat poklical nazaj. »Enega mi ne pozabite, Claude: zmeraj morate kazati ljubezniv in smehljajoč se obraz, naj se zgodi karkoli. Ljudje imajo le prijazne obraze radi.«

Na hodniku sem vprašal svojega prijatelja, ali je tudi on poklicni plesalec.

Raztegnil je obraz v režaj. »Saj sploh plesati ne znam. Zdaj sem natakark.«

Moji tovariši

Popoldne sem si oblekel frak svojega prijatelja, ki se mi je na srečo dobro podal, in Hans me je peljal v sobo poklicnih plesalcev. Okoli dolge mize je sedelo več gospodov, vsi v frakih ali smokingih. Po večini čednih obrazov, dolgonogi in skrbno negovani.

»Predstavil ti bom Varona,« je dejal prijatelj in me peljal h kakemu tridesetletnemu temnolasemu gospodu. »Moj prijatelj Claude. Ali bi se zavzeli zanj, monsieur Varon?«

Varon me je seznanil še z drugimi. Toda samo dva obraza sta se mi vtisnila v spomin. Eden je bil Rus, imenoval se je Aračov in je pravil, da je bil nekoč gardni častnik, drugi pa živahen Italijan, znani risar Chinija.

Mylady želi...

Čez tri dni sem bil v svoji novi službi že doma. Plesal sem, vodil konverzациjo, če je dama želela, in molčal, če je bila takšna njena vo-

lja. Zmeraj sem moral biti pri roki. Čez tri dni sem bil en dan prost.

Hotel mi je dal stanovanje, hrano in 100 frankov na roko. Bog ve kaj to ni bilo. Drugače sem bil pa kakor vsak poklicni plesalec navezan na napitnino, samo da človek z njo ne sme zmeraj računati.

Bilo je čisto lepo in razmeroma mirno življenje, če bi vse gladko šlo. Pa ni vse tako gladko šlo kakor v začetku.

Nekega dne si je najela neka mlada, zala dama »milionarske« sobe v prvem nadstropju in privlekla vanje celo kopico velikih in majhnih kovčegov. Videti je bila bogata. V hotelsko knjigo se je vpisala za rusko grofico. Kot plesalka je bila prijetna, nikomur ni dajala prednosti, z napitnino pa tudi ni skoparila.

Mi plesalci smo jo imenovali mylady. Kadar se ji je zahotelo plesa, je prišel aranžer in dejal: »Mylady želi...« Pri tem je pokazal z iztegnjenim kazalcem na plesalca, ki si ga je dama želela.

Myladynj dragulji

Kak teden dni po njenem prihodu sem slučajno plesal z njo. Kadar mylady ni imela določenih želja zastran plesalca, nas je aranžer odrejal za ples po določenem redu. Med plesom sem opazil, da je mylady nervozna in se neprestano ozira okoli sebe. Ker ni pa nič rekla, sem tudi jaz molčal, kakor je zahteval hišni red. Tem bolj me je zato začudilo, ko se je iznenada razburjeno obrnila k meni:

»Ali mi hočete pomagati?«

»Prosim. Kaj lahko za vas storim, madame?«

»Denarja potrebujem,« je odgovorila. »Saj to ni nič čudnega, ne? Ali bi hoteli prodati moje dragulje? Samo nihče ne bi smel izvedeti.«

»Prosim,« sem vljudno odgovoril. »Jutri dopoldne.«

»Ne,« je zacepetala. »Tako!«

»Izključeno, madame, ker ne smem zapustiti dvorane.«

Plesa je bilo konec in odvedel sem mlado damo nazaj na njen prostor. Kadar je godba počivala, nam ni bilo dovoljeno razgovarjati se s plesalkami.

Mademoiselle Dubail

Premogla me je radovednost, zato sem se tako postavil, da me je mlada dama lahko videla; upal sem, da

me bo spet pozvala na ples. Toda zahtevala je Chinija. Instinktivno sem začutil, da tu nekaj ni v redu, in sklenil iti stvari do dna. Ko sem koj nato moral plesati z drugo damo, sem tako uredil, da sem bil neprestano v bližini Chinija in njegove plesalke. Nekaj sta govorila in potem sem videl, kako je dama spustila neko stvar Chiniju v žep, ne da bi bil le-ta kaj opazil.

Prav takrat se je prikazal pri vrodu hotelski detektiv, krenil proti plesnemu paru pred menoj in dami nekaj dejal; opravičila se je Chinija in odšla z detektivom iz dvorane.

Ko je bilo plesa konec, sem hlastno vrgel osuplemu Chiniju par besed, potegnil iz njegovega žepa ročno torbico njegove plesalke in planil ven. Iz ravnateljve sobe so se slišali razburjeni glasovi. Trenutek sem čakal in odprl torbico; pod žepno rutico je ležala prekrasna biserna ogrlica in šest briljantov brez okovja. Stvar je bila močno čudna. Toda še preden sem utegnil kaj storiti, so se vrata odprla in prikazal se je ravnatelj. Stopil sem k njemu in mu v nekaj besedah povedal, kaj sem videl. Zgrabil me je za roko in me potegnil v sobo. Tisti trenutek je »grofica« pridušeno vzkriknila in se zgrudila na stol, menda nezavestna.

Lažna grofica

Zadevo so hitro razčistili. Grofica sploh ni bila grofica, temveč hotelska tatica, ki jo je policija že dolgo iskala; mademoiselle Dubail ji je bilo ime. Deloma mi je je bilo žal, ker je pozneje prišlo na dan, da je popolnoma v krempljih nekega zločinca, po drugi strani me je pa srdilo, da je hotela najprej mene, potem pa Chinija zaplesti v umazano historijo.

Lastnica ukradenih draguljev, neka Angležinja, je bila vsa iz sebe od veselja, ko so ji prinesli ukradeno blago nazaj. Jaz sem dobil 20 funtov in ravnatelj mi je ljubeznivo stisnil roko. Grofica je pa morala »nepričakovano odpotovati«.

Vsakdanji plesalska drama

Tri mesece po tem pripetljaju me je nekega dne poklical Aračov k sebi. Ne verjamem, da je bil kdaj gardni častnik, toda drugače je bil zelo ljubezniv tovariš in je vsakomur rad pomagal.

»Tale stvar z Varonom mi nič kaj ne diši,« je zamišljeno dejal Rus. »Bojim se, da se bo slabo končalo.«

Tudi meni stvar ni ugajala. Po sredi je bila neka ženska. Kadar se poklicni plesalec tako izpozabi, da se zaljubi v svojo plesalko, se zadeva vselej slabo konča. Neka zala mlada Američanka se je bila do ušes zagledala v Varona. Bil je lep mož, tudi duhovit in zelo načitan. Toda ona je gnala vso stvar le predaleč; saj je lahko vsakdo na prvi pogled videl, da je zaljubljena. Plesala je izključno samo z njim, kadar je bil prost, je pa celo tenis z njim igrala. O, saj se pripete takšne reči, neprijetno je bilo le to, da je bil v Nici tudi njen mož, mlad, zdrav in prav prijeten

Naš pravi domači izdelek!

gospod, ki je dostikrat Varona postrani ošinil z očmi.

»Pravi« plesalci so za takšne reči po navadi nedovzetni. Varon je bil pa na žalost zares zaljubljen.

Pozneje sem mu dejal: »Ne zamerite, Varon, da se vtikam v vaše reči. Toda če vam smem dati dober svet, vam rečem, pojdite ji s pota.«

Toda Varon ni hotel o tem nič slišati. »Zamesite se, Claude,« je odgovoril samozavestno, »da se ne bom izpozabil.«

Strel v plesni dvorani

Tudi tisti večer je hotela Američanka plesati samo z Varonom. Bila je razburjena, vsa rdeča v obraz in je neprestano govnila. Jaz sem plesal samo dvakrat, potem sem bil malo prost. Ko sem nemirno hodil po dvorani, sem zdajci zagledal Američana. Stal je pred godbo, držal desnico v žepu in se čudno zlovesče režal. Zdelo se mi je, da je mož malo preveč pil. Ko sem pozneje spet plesal in prišel mimo godbe, Američana nisem več videl; to me je še bolj vznemirilo.

Po plesu sem odhitel v sosednjo sobo, kamor sem malo prej videl, da je izginil Varon s svojo plesalko. Američanka se je stiskala k njemu in ovijala roko okoli njegovega pasu. Varon sam se mi je zdel precej hladen. Tisti trenutek se je za njima prikazal Američan in še preden sem utegnil kaj storiti, je že dvignil roko. Varon se je po bliskovito sklonil, počil je strel, jaz sem pa planil na Američana in mu izbil revolver iz roke.

Na srečo so tedaj prihiteli natakarkji in Američana odvedli. Varon se je bil zgrudil na tla; pobrali so ga in odnesli ven. Minuto nato so bili že vsi sledovi zabrisani in ravnatelj je dal pomirjevalno izjavo o nekakšnem nesporazumljenju.

Na vso srečo je Varon odnesel le nedolžno prasko, toda njegove kariere je bilo za vselej konec. Kaj se je z ameriškim zakoncem zgodilo, ne vem.

Še se dogajajo čudeži!

Ko je Varon odšel, je postal Aračov najbolj priljubljeni plesalec. Toda brez zavisti moram priznati, da je moškemu lepotnemu idealu med vsemi možmi, kar sem jih spoznal, še najbolj ustrezal. Razen tega je bil odličen sportnik in se je znal sijajno vesti. Večina mojih tovarišev ga ni

Banka Baruch

15, Rue Lafayette, PARIS

Odpredaja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršni vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksenburg sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija: št. 1117-94, Paris; Luksenburg: št. 5967, Luxemburg. — Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice.

Vzemi, dokler ni prepozno,

žopek
ZOBNI
KAMEN

SARGOV KALODONT

marala. Toda pri tem je zavist igrala poglavitno vlogo.

Sezona se je bližala koncu in ravnatelj nam je sporočil, da mora plovico plesalcev odpustiti, prepustil je pa nam samim, da se dogovorimo, kdo se bo prijavil za odpust z nekaj odpravnine. Brez pomišljanja sem se vpisal v seznam. V teh mesecih sem si bil prihranil dva tisoč frankov, vrnil svojemu prijatelju fraj in si dal novega napraviti, razen tega me je bil Chini povabil k sebi. Chini je bil že poprej izstopil in je z neko gledališko igralko odprl v Parizu bar. Pisal mi je, da mu gre tako dobro, da bi potreboval pomočnika. Ker sva si bila dobra prijatelja, se je takoj spomnil name.

Štiri dni pred mojim odhodom pride k meni Aračov. »Rad bi se od vas poslovil,« je dejal in se nasmehnil.

Osupnil sem, vsi smo bili prepričani, da bo Aračov tudi čez poletje ostal v hotelu.

»Tako je prišlo,« mi je začel pripovedovati. »Gotovo ste opazili, da sem dosti plesal z neko majhno Francozinjo... Nu, samska je še in je podedovala veliko konzervno tovarno. Mirno lahko rečem, da je večkratna milijonarka...«

»Ali hočete k njej v službo?« sem vprašal ničesar ne slutec.

Prikimal je. »Da, kot mož in družabnik... Zelo rad jo imam, razen tega bom imel dosti priložnosti za delo, ne morete si misliti, kaj to zame pomeni...«

Ko sva se prisrčno poslovila drug od drugega — Rus se mi je bil prikupil — me je prijel za roko. »Claude,« je rekel, »ali ne mislite tudi vi, da se še v današnjih resnih časih dogajajo čudeži?«

»Da, še se dogajajo čudeži.«

Prebrisani potapljač

Port Said, v juniju.

Kdor je kdaj potoval ob vzhodnih obalah Sredozemskega morja, je imel priliko občudovati spretno dečke, ki vam skočijo zaradi enega pennyja v morje in ga prinesejo na dan. To potapljanje je nekega Angleža v pristanišču Port-Saida tako zanimalo, da se je pri metanju denarja v morje nekoliko preveč sklonil čez ograjo, tako da mu je zdrknila denarnica iz žepa in mu padla v morje.

Pri tisti priči se je že vrgel neki mali potapljač v morje, da poišče dragoceno denarnico — in ga ni bilo več na izpregled.

Anglež se je ustrašil, da ni nemara s svojo neopreznostjo zakrivil smrti ubogega fantiča, in je slabovoljno odšel z ladje. Tedaj je pa na nekem temačnem vogalu zagledal svojega potapljačka, kako je veselo štel bankovce. Drzni fantalin je bil našel denarnico, plaval pod ladjo na drugo stran in se popel na breg, ne da bi ga bil kdo videl. Anglež ni rekel besedice. Stopil je k njemu, mu prislonil z vsake strani po eno gorko, mu dal bankovec za deset funtov in stvar je bila urejena.

Zapisnica

Budimpešta, v juniju.

Thea je slučajno dobila v roke zapisnico svojega moža, kjer si je zapisoval svoje najnujnejše opravke. Tako je odkrila med drugim tudi te le v naglici načerkane besede:

»Mary... o pol osmih zvečer...«

Ob sedmih je Evgen že sedel kakor na iglah.

»Iti moram, opravke imam!«

Thea je skočila pokoncu.

»Doma boš ostal!«

»Točno o pol osmih moram nekje biti...«

»Ali misliš, da se bom pustila vleči za nos?!«

Evgen je strmo pogledal.

»Ne razumem te, Thea, — kaj se je pa zgodilo?«

»Davi sem našla tvojo zapisnico,« odgovori ihto mlada žena. »Kaj pomenijo besede: »Mary... o pol osmih zvečer...?«

Evgen je prebledel. Toda takoj se je spet zbral.

»Kaj ti ne pride na misel, srček!«

se je zasmel. »Mary je vendar naslov moje prve novele, ki sem jo poslal uredništvu. O pol osmih zvečer naj pridem vprašat, so mi rekli.«

Thei se je nenadoma razvedril obraz.

»Tak zato si tako dolgo sedel za pisalno mizo in pisal?«

»I, seveda, srček!«

»Jaz sem pa že mislila, da me vraš!...«

Poljub. Sprava. Evgen je vzel klobuk in naglo odšel. Na cesti je pa zamrmral predse:

»Prekleta zapisnica! Toliko da me ni pokopala. Na srečo sem se še dobro izmazal!«

Drugi dan je vložila Thea tožbo za ločitev zakona. Evgena je zapisnica le pokopala. Ali bolje: prebledelost v trenutku ko ga je žena prišla, ga je izdala. Thea se je znala bolj premagati kakor on. Napravila se je, kakor da mu verjame. In ko je odšel, je naglo stekla za njim na cesto, poklicala taksi in...

A drugo ste že sami ugenili

Strel v meliča

Pariz, v juniju.

V Parizu je te dni umrl učitelj Charles Millac. Že od nekaj ga je grizel strah, da ga ne bi živega pokopali, zato je na smrtni postelji prosil ženo, naj ga, preden bi ga pokopali, še ustrelji, da bo z gotovostjo večel, da se ne bo v grobu prebudil.

Toda ne žena ne sin mu nista hotela obljubiti, da mu bosta izpolnila to poslednjo prošnjo. Umirajoči je tedaj s poslednjimi močmi napisal pismo svojemu najboljšemu prijatelju. Žena in sin sta sicer slutila, kaj je

bilo v tem pismu, vendar sta mu izpolnila željo in pismo odposlala, ne da bi ga bila prebrala.

Še tisto noč je Millac umrl. Poklicani zdravnik je ugotovil nedvoumno smrt. Drugi dan je prišel pokojnikov prijatelj in prosil, naj ga puste nekaj trenutkov na samem z njegovim prijateljem.

Le nerada sta mu vdova in sin ugodila. Koj nato se je zaslislal iz mrtvaške sobe strel. Prijatelj je bil mrtveca ustrelil v prsi in mu tako izpolnil njegovo poslednjo željo.

Ločitve v Hollywoodu

Nerazumljivo za nas Evropece, kakšne razloge navajajo v Hollywoodu zakona siti igralci in igralko, da se odkrižajo svoje boljše ali slabše polovice. Nerazumljivo tem bolj, ker tamkajšnja sodišča tožbam s takimi utemeljitvami tudi ugone.

Tako se je dala Lilian Duncan ločiti od igralca Nilsa Asthra, ker je s svojo materjo samo švedski govoril in ni niti besedice razumela; Lovel Sherman se je ločil od Helene Costellos, ker mu je zabrusila v obraz, da ni nikak igralec, temveč navaden »šmirarč«; Betty Comptonovi se je mož zameril, ker je prevečkrat imel goste v hiši; Virginia Bruce je v svoji ločitveni tožbi navedla, da je njen mož John Gilbert neznošen, ker se ni oženil z njo, temveč s »slavohlepno« (!). Pri najnovejši ločitveni senzaciji Katarine Hepburnove se pa v tožbi bere kot edini razlog različnost temperamentov. Tudi ta vzrok se je zdel sodniku dovolj tehten.

Blagor jim, ki nimajo hujših skrbi!

Dobra reklama

Neki Evropec, ki je pred 100 leti potoval po Perziji, je prišel tudi v Širas, ko je tamkaj ravno divjala kolera. Tedaj je zagledal na cesti nekega moža, ki je prodajal talismane proti epidemiji. Iz radovednosti si je tudi on kupil tak čudežen papir; pogoltniti bi ga imel, če bi ga napadla bolezen.

Toda Evropeca se kolera ni prijela. Še tisti večer je prišel k njemu prodajalec talismanov in mu prinesel dve ovci in 15 kil težak hleb iz medu in sladkorja. Ko ga je vprašal, kaj naj to pomeni, mu je Perzijec odgovoril, da je tisti dan napravil imenitne kupčije in se mu hoče zato izkazati hvaležnega; ko so namreč domačini videli, da je celo Evropeec vzel pri njem talisman, so mahoma tudi oni dobili vero vanje in so jih na mestu vse pokupili. Ali so jim kaj pomagali proti koleri, kronika ne pove.

Poravnajte naročnino!

Gorilski človek

Newyork, v maju

Na severu države New-Jersey so raztresene samotne farmerske naselbine. Pretekla zima je bila zanje strašna: izgubili so svoje hčere, možje svoje žene — človek-gorila jih jim je ugrabil. Kakor v starih časih so se tedaj farmerji oborožili in hodili ponoči na stražo. Tako je bilo tudi 15. februarja. Toda zaman so stali na straži: spet je v silnem snežnem viharju brez sledu izginila neka petnajstletna deklica. Drugo jutro so jo našli mrtvo v snegu, oskrunjeno in zadavljeno. Nova žrtev one strašne pošasti, ki so jo ljudje krstili za gorilskega človeka. Od mrtvega dekleta je držal sled avtomobilskih koles, toda vihar ga je kmalu zabrisal.

Šele duhovni prisotnosti prihodnje žrtve gre zasluga, da so nečloveško pošast vendarle izsledili. Bilo je spet v viharni noči — zakaj grozodejstva gorilskega človeka so se dogajala le v takih nočeh — ko je neka žena zdajci zagledala pred seboj blisk avtomobilskih žarometov. Avto se je ustavil, iz njega je skočil neki mož in se hotel zagnati nanjo, toda junaki ženi se je posrečilo ubežati mu; še več, zapomnila si je celo številko njegovega avtomobila.

Policija je začela poizvedovati. Ne, žena se je morala zmotiti. Avto je bil namreč last prvega meščana mesta Union-City, sodnika Christiana. Vse mesto ga je poznalo kot enega izmed najpoštenjših mož, saj ga drugače ne bi bili izvolili za sodnika! Bilo mu je šele osem in dvajset let in je znal s svojim nastopom tako osvojiti vsakogar, kdor je prišel z njim v stik, da bi mu pač vsaka mati s ponosom dala svojo hčer za ženo...

Toda policija ni odnehala. Kje je bil časti vredni sodnik Christiano ono viharo noč 15. februarja? Preiskava je tekla v popolni tajnosti, da se ne bi ljudje preveč vznemirili, in Christiana niso niti trenutek izpustili iz oči. Njegov sofer je izpovedal, da je sodnikov avto moral dosti prevoziti zunaj mesta, ko ni on šofiral; to je opazil iz porabe bencina in olja pri snazenju motorja.

Okoli Christiana se je začel sklepati krog indicijskih dokazov. Artilrali so ga in ga trdo prišli, toda šele po večdnevem trdovratnem tajeju je sodnik priznal svoje zločine. Da, on je oni strašni gorilski človek, v viharnih nočeh ga nepremagljivo zgrabi njegov drugi »jaz«, ne vedoč kaj počne, stopi v avto in ga požene v burjo in vihar, dokler ne sreča prve ženske, in tedaj... in tedaj — prsti ga zasrbe, in preden sam ve, kaj se je zgodilo, že leži njegova žrtev na tleh, časih mrtva, drugič samo nezavestna. In potem se strezni, z blazno naglico požene avto spet nazaj v mesto, da ima svoj alibi. Ono usodno noč 15. februarja mu je pa avto obtičal v snegu in alibi se mu je izjalovil.

Sodnik Christian sedi zdaj v ječi in preiskujejo ga najznamenitejši ameriški zdravniki in seksualni izvedenci. Od njih je odvisno, ali bo gorilski človek končal na električnem stolu ali pa v umobolnici.

Dvojniki

Napisal Albert Haig (Newyork)

Pisec te novele je dobil v Ameriki nagrado za najboljšo kratko povest

Ko se je Ralph Sommer obudil v zavest, se je počasi vzravnaval. Soba s poceni tapetami, pohištvom in zastori — vse to mu je bilo docela neznan in je ni še nikoli videl. Šele ko so se mu oči nekoliko privadile slabotni razsvetljavi, je opazil, da ni sam.

»Nu, velespoštovani gospod Sommer, kako vam gre?« ga je koj nato ogovoril neznanec, ki ga je očividno že delj časa opazoval s svojega stola. »Najbrže vam v glavi še brni. Toda dobro merjen udarec z vrečo peska je bilo edino sredstvo, da smo vas brez dolgovoznega razkladanja mogli spraviti semkaj.«

»In kje sem zdaj?« je medlo vprašal Sommer.

»Kakšnih štirideset kilometrov od Newyorka,« je potrpežljivo odgovoril neznanec. »Ostali smo vam za petami vse od postaje, ko ste nocoj sedli v predmestni vlak, in smo vas potem tik pred vašo hišo na že omenjeni način pripravili do tega, da ste sedli v naš avto in se pripeljali semkaj. Sicer pa,« je pomembno dodal, »smo tu že na deželi in dovolj daleč od ljudi, da se nam ni bati, da bi nas kdó nadlegoval.«

»To je nezaslišano!« je vzkrikel Sommer. »Jaz sem prokurist pri Anglo-ameriški finančni družbi in zato...«

»... zato ste tu, prijatelj,« je hladno dogovoril mož na stolu. »Vaša oseba nam je le predobro znana, zakaj zadnje tedne vas sploh nismo spustili iz oči.«

»Če mislite, da boste s to ugrabitvijo izsilili kakšno odkupnino, ste v veliki zmoti,« je odgovoril Sommer. »Samec sem, bližnjih sorodnikov nimam in žive duše ne poznam, ki bi zaradi mene segla v žep.«

»Odkupnino?« je neznanec zaničljivo odmahnil z roko. »Preveč nas podcenjujete. Morda vam bodo naši nameni postal razumljivejši, če napravim malo več luči v sobi.«

Prokurist se je nemo zastarmel v svojega sobesednika, ko je vzplamenela žarnica na stropu. Nekaj na tem človeku se mu je zdelo čudno znano. Potem se mu je nenadoma utrgal krič osuplosti in Sommer je omahnil nazaj.

»Aha, zdaj ste opazili,« je dobrodušno menil neznanec. »Pravi čudež, kajne?«

Prokurist je majaje z glavo opazoval neznanca na stolu in si ogledoval njegov obraz in postavo. Mož, ki je sedel pred njim, mu je bil podoben ko jajce jajcu. Toda to ni bila samo površna podobnost, ne, ta mož je bil pravi drugi Rolph Sommer. Imel je iste sivkasto zelene oči, malce širok nos in isto začenjajočo se okrogolino trebuščka.

»Kajpada, pri bradi in laseh sem moral nekoliko popraviti,« je pojasnil neznanec, skoraj kakor bi se hotel opravičiti. »Tudi vaša drža, vaše kretnje in način govorjenja so me stale mnogo opazovanja in učenja, preden so mi prišli v meso in kni. Toda zdaj, ko sem si še dovolil zamenjati z vami obleko, medtem ko ste ležali v omedlevici — zdaj sva res podobna drug drugemu ko jajce jajcu.«

»Ideal«

Kongresni trg 3

kemično čiščenje,
barvanje in svetlolikanje

»Kaj naj ta istorija pomeni?« je naposled vprašal Sommer, ko se je opomogel od prvega presenečenja.

»O, stvar je močno preprosta,« mu je oni odgovoril. »Zahotelo se mi je, da bi tudi jaz postal prokurist pri Anglo-ameriški finančni družbi. Ne za zmeraj, Bog ne daj, tudi ne za delj časa; to bi mi bilo ne samo dosi predolgočasno, temveč bi počasi utegnili gospodom ravnateljem vstati razni dvomi o mojih sposobnostih. Toda en dan bom že prestal. In en dan v vaši delovni sobi, z vašimi blagajniškimi ključi, ki sem si jih dovolil prilastiti si iz vašega žepa, bo menda popolnoma zadosti; upam, da bom že zvečer imel toliko denarja, da me bodo minile skrbi za najbližnjo bodočnost.«

»Ali bi smel tudi izvedeti, kaj mislite z menoj napraviti?« je vprašal Sommer.

»Zakaj ne! Odpravili se boste na majhno potovanje. Čez eno uro vas

bo eden mojih ljudi povabil, da ga spremite v letalu čez mejo v Mehiko; v skednju za hišo imamo imeniten majhen dvosedežnik. In v Mehiki, gospod Sommer, je dovolj zapuščenih krajev, kjer vas lahko brez skrbi izpustimo. Dva ali tri dni boste potrebovali, preden pridete od ondod spet v stik s civiliziranim svetom.«

»Čudovita ideja!« se je zarogal prokurist. »Lahko si mislite, da vam bom tam pri priči poslal policijo na vrat.«

»To se boste premislili,« je pristočno odvrnil neznanec. »Narobe; kakor hitro bom namreč kot prokurist Sommer s svojim plenom izginil, bo policija bržčas že drugi dan začela zasledovati nepoštenega nameščenca. Mene ne bodo lovili, ker bom igraje se izpremenil svojo zunanost, da me živ krst ne bo spoznal. Če boste pa v Mehiki hiteli s svojo istorijo o ugrabitvi na policijo — ali res mislite, da vam bodo le besedico verjeli? Dokazov ne boste imeli. Ne, spoštovani gospod Sommer, rekli vam bodo, da ste sami ukradli denar iz trezorja, ga spravili v Mehiko na varno in se potem vrnili s pravljico o hudobnem dvojniki. Saj to je ravno najduhovitejša točka pri vsem načrtu; ko bom s svojim denarjem izginil, se ne boste niti upali iti na policijo in jo nahujskati name. Zakaj obrnila se ne bo proti meni, temveč proti vam!«

»Prav imate,« je zamišljeno priki-mal Sommer. »Torej me mislite še nocoj spraviti čez mejo? Bogme, življenje res ljubi najčudovitejše šale,« je končal prokurist s čudnim usmevom. »Mnogo sreče v vaši novi vlogi!«

Na videz vdan v svojo usodo je Sommer pol ure nato stopil v letalo, kamor ga je odvedel neznanec v roke svojim pajdašem.

»Dobro jutro, gospod Sommer,« je pozdravil vratar Anglo-ameriške finančne družbe drugi dan gospoda, ki se je prikazal v prokuristovi obleki in mato s prijaznim odzdravom izginil v svoji pisarni. Tam je sedel ravnatelj Meuners z dvema neznanima gospodoma za njegovo pisalno mizo; pred njim je bila cela skladovnica knjig in papirjev.

»Čedno vreme danes,« je menil ljubeznivo gospod v Sommerjevi obleki, ko je obesil klobuk na običajno kljuko. »Dobro jutro vam želim, gospod ravnatelj.«

Toda namestu da bi mu bil odzdravil, ga je ravnatelj Meuners pogledal s široko odprtimi očmi.

»Kaj? ... Vrnili ste se?« je naposled izdaval. »Veste kaj, to je pa že preveč... Delate se, kakor da se ne bi bilo nič zgodilo.«

»Ne razumem, gospod ravnatelj,« je odgovoril Sommerjev dvojniki in postalo mu je nekam neugodno. »Ali mar ni kaj v redu?«

»Da ni kaj v redu?« je ogorčeno ponovil ravnatelj Meuners, ko se mu je spet vrnil dar govora. »Že več tednov vas imamo na sumu, da ste nam s krivimi vpisi poneverili velike zneske, in zato smo vaše knjige že delj časa ponoči skrivaj pregledovali. Skoraj četrt milijona dolarjev ste si prilastili in jih najbrže spravili čez mejo! — Ko smo snoči to ugotovili, sem vam že hotel telefonirati na dom, da bi vas pozval na odgovor. Povedali so mi pa, da se niste vrnili, zato sem bil prepričan, da ste zbežali, in sem naročil, da zastražijo meje.«

»Toda ... jaz res nič ne vem,« je začel Sommerjev dvojniki ves bled od strahu spričo nepričakovanega preokreta.

»Molčite!« je zagrmel ravnatelj. »S predrznostjo nas ne boste preslepili. Razumeli boste, da vas moram izročiti tema dvema gospodoma s policije.«

»Počakajte, za božjo voljo!« je zahropel lažni prokurist. »Saj jaz nisem...«

Utihnil je, zakaj pred oči mu je stopila slika pravega Sommerja. Sommerja, ki je zdaj v Mehiki na varnem. Sommerja, ki zdaj lahko v popolnem miru uživa prisleparjene denarje. Zakaj policija, ki je dobila dozdevnega sleparja v roke, bo zdaj pravega defraudanta kajpada pustila pri miru. In živa duša ne bo verjela istorije o pustolovski ugrabitvi. Zato se je prokurist tako čudno nasmešnil, ko mu je pustolovec razlagal svoje načrte. »Življenje res ljubi najčudovitejše šale,« je bil takrat dejal Sommer.

»Kaj se še obotavljate? Z nama!« ga je potisnil eden izmed detektivov pred se in mu podal klobuk in plašč. »Na ravnateljstvu boste povedali, kam ste spravili poneverjeni denar.«

»Kam?« se je zasmel Sommerjev dvojniki s srditim humorjem, ko je zavil med obema detektivoma proti vratom. »Prisežem vam, da nimam niti pojma o tem.«

HUMOR

Dober odgovor

Neki huzar je dobil v bitki pri Kolinu (l. 1757) udarec s sabljo po glavi. Ko je pruski kralj Friderik nekoč pregledoval čete, je opazil tudi njegov izkaženi obraz.

»V kateri krčmi so te tako usekali?« ga vpraša zbadljivo.

»Pri Kolinu, tam kjer je Vaše Veličanstvo plačalo račun,« odgovori promptno huzar.

(Kolinško bitko je namreč Friderik izgubil.)

Prisotnost duha

Pri konjski dirki se je podrla tribuna in več gledalcev je strmoglavilo v globino.

Dva prijatelja, ki sta se tudi potolkla, se čez štirinajst dni srečata. Prvi pove, da je dobil od zavarovalnice 1000 frankov,

»Jaz pa 2000,« odgovori drugi. »1000 frankov zase, drugih tisoč pa za svojo ženo.«

»Ali se je mar tvoji ženi tudi kaj pripetilo?«

»To ne, saj sploh ni bila na tribuni, toda porabil sem splošno zmedo in jo s čevljem oplazil v zadnji del.«

Najvažnejše

Katehet razlaga o krstu in vpraša malega Pepčka, kaj njegova mati najprej napravi, kadar pride otrok na svet.

»Očeta toži za alimente,« odgovori paglavec.

Praktično

»Gospod doktor, pripeljali smo bolnika, ki ima tifus. Ali bi nam lahko že kar zdaj povedali, kdaj naj pridemo po mrliča?«

Najbogatejši

Tri šolarji se prepirajo, kdo ima najbogatejšega očeta.

Prvi pravi: »Moj oče ima posebnega komornika.«

Drugi pravi: »Kaj bi to! Moj ima posebnega tajnika.«

Tretji se pa odreže: »Ali sta reveža! Moj ima pa lastnega konkurznega upravitelja!«

Pravi čas

Neki letoviščar se pritoži pri gostilničarju, da je na stranišču od sile muh.

»Hm,« meni gostilničar, »najbolje bo, če stopite tja med poldnem in eno, takrat so vse v obednici.«

Kdor zna pa zna!

Izak Kanalgitterbestandteil ve, da pravde ne bo dobil. Zato reče svojemu odvetniku, da bo poslal sodniku tolsto gos, morda mu bo to kaj pomagalo. Odvetnik mu odsvetuje; taka reč je zelo nevarna in tudi kazniva.

Teden dni nato je sodba razglášena. Izak jo je dobil!

»Vidite,« ga potreplja zagovornik po rami, »kako prav ste storili, da niste sodniku poslali gos!«

»Saj sem mu jo,« odgovori premeteni žid, »samo priložil sem vizitko — svojega nasprotnika!«

Židovska

Sodnik: »Zadnjič ste rekli, da je vaš sin mrtev, mi smo pa dognali, da je zaprt v Lepoglavi.«

Moric: »Gospod sodnik — ali je to življenje?«

Razumljiva zmeta

Pri Kozlevčevih krava ni mogla in ni mogla storiti. Morali so iti po živinozdravnika. Le-ta je potegnil Kozlevca proč od krave in mu dejal:

»Nikoli se ne smeš postaviti za kravo, drugače misli, da se je že oteletila.«

2=1 to pomeni

2 zavitka sta potrebna za eno pranje po Schichtovi metodi: Ženska hvala za namakanje zvečer, Schichtovo terpentinsvo milo za enkratno izkuhanje prihodnje jutro.

TO JE CELO DELO PRI SCHICHTOVI METODI

Grof MONTE-CRISTO

Roman
Napsal Aleksander Dumas

41. nadaljevanje

»Gospodična,« odgovori Albert na to skoraj zapovedovalno vprašanje, »ta dama je Grkinja.«

»To se vidi že po njeni obleki in nam niste ničesar razodeli, češar ne bi že vse gledališče vedelo.«

»Žal mi je, da vam več ne morem povedati. Samo to še vem, da ljubi glasbo, zakaj nekega dne, ko sem bil pri grofu na zajtrku, sem slišal, kako je brenkala na gosli.«

»Vaš grof torej sprejema obiske?« vpraša gospa Danglarsova.

»Da, in jih knežje pogošča.«

»Reči moram svojemu možu, naj ga povabi na večerjo ali na ples, da mu bomo vrnil obisk.«

»Kaj, obiskati ga hočete?« se zasmee Debray.

»Zakaj ne? S svojim možem kajpada!«

»Toda skrivnostni grof je samec.«

»Res? In ta Grkinja, ki je pri njem?«

»Sužnja. Saj še pomnite, Morcerf, da vam je na onem zajtrku sam dejal.«

»Priznati morate, ljubi Lucien, meni baronica, da je dosti bolj podobna princesi kakor sužnji.«

»Princesi iz Tisoč in ene noči.«

»Tega ne trdim. Kaj napravi iz ženske princeso? Demanti. Poglejte jo, saj je z njimi kar posuta.«

»Celo preveč jih ima,« meni Evgenija, »brez njih bi bila še lepša, ker bi se bolje videli njen vrat in krasno oblikovani zaplestji.«

»Kaj pa o grofu rečete?« vpraša Debray. »Tudi on se mi ne zdi nápak.«

»Grof?« se začudi Evgenija, kakor da si ga še ni ulegnila ogledati. »Zelo bled je.«

»Ravno v tej bledoti je njegova skrivnost,« reče Morcerf. »Grofica G., saj jo poznate, trdi, da je vampir.«

»Morcerf, stopite vendar k Monte-Cristu in ga prosite, naj pride v našo ložo,« zaprosi baronica.

»Čemu?« vpraša Evgenija.

»Nu, da ga vidimo malo od bliže. Ali te nič ne mika?«

»Prav nič.«

»Čudno dekle,« zamrmra baronica.

»O, saj bo sam prišel,« reče Morcerf. »Pravkar vas je zagledal in pozdravil, milostljiva.«

Baronica odzdravi grofu z ljubeznivim smehljajem.

»Dobro, žrtvoval se bom,« reče Morcerf in vstane. »Poskusil bom priti do njega.«

S temi besedami se prikloni in odide. V trenutku, ko je prišel mimo grofove lože, se odpro njena vrata. Grof pomigne Aliju, ki je stal zunaj, mu reče nekaj v arabščini, nato pa prime Morcerfa pod roko.

Ali je vrata spet zaprl in se poslavil prednje. Na hodniku se je okoli Nubijca zbrala cela truma ljudi.

»Bogme, vaš Pariz je res čudno mesto,« reče Monte-Cristo. »Ne razumem vaših ljudi: glejte, kako se gnetejo okoli Alija, da siromak ne ve, kaj naj stori.«

»Verjemite mi, da zbuja Ali tolikšno pozornost samo zato, ker spada k vam, vi ste pa junak dneva.«

»Res? Zakaj?«

»Kaj ste mar že pozabili, da ste rešili življenje ženi državnega pravdnika in njegovemu sinu?«

»Kako, vraga, ste to izvedeli?«

»Gospa Danglarsova mi je povedala, razen tega je bila stvar na dolgo in široko popisana v Beauchampovem časniku.«

»Aha, razumem. Toda povejte mi rajši, ali grof Morcerf nikoli ne gre v opero? Iskal sem ga že, pa ga nisem mogel nikjer odkriti.«

»Mislim, da bo nocoj prišel. V baronici ni loži bo.«

»Ali je ljubka mlada dama pri njej njena hči?«

»Da.«

»Potem vam moram čestitati. Toda o tem pozneje. Kako se vam zdi godba?«

Morcerf se nasmehne. »Katera godba?«

»Nu, godba, ki ste jo pravkar slišali.«

Takrat se oglasi zvonec.

»Morate me oprostiti,« reče grof in se obrne proti svoji loži.

»Sporočite grofici G., če jo boste kaj videli, lepe pozdrave od njene vampirja.«

»Pa baronici?«

»Če mi dovoli, se ji pridem šenocoj poklonit.«

Med tretjim dejanjem je prišel v ložo gospa Danglarsova stari grof Morcerf. Ko ga je Monte-Cristo uzrl, mu je zaigral na ustnicah bled usmev.

Haydée ni med predstavo niti za trenutek obrnila oči od odra; kakor vsi nepokvarjeni otroci narave je imela oči in ušesa samo za igro in godbo.

Po tretjem dejanju zapusti grof svojo ložo; nekaj trenutkov nato je bil v Danglarsovi loži.

Baronici se izvije vzklik veslega presenečenja.

»O, dobro došli, gospod grof! Že vse te dni sem hrepenela, da najdem priložnost in se vam še z živo besedo zahvalim.«

»O, milostljiva, kaj res še pomnite to malenkost? Jaz sem jo že popolnoma pozabil.«

»Toda pozabiti se ne da, gospod grof, da ste dan nato rešili mojo dobro prijateljico iz nevarnosti, v katero sta jo spravila moja konja.«

»Tudi za to ne gre meni zahvala, milostljiva; to uslugo je izkazal gospa Villefortovi moj Nubijec Ali.«

»Ali je bil tudi Ali tisti, ki je rešil mojega sina iz rok rimskih razbojnikov?« se tedaj oglasi grof Morcerf.

»Ne, gospod grof,« odvrne Monte-Cristo in slišne roko, ki mu jo je ponudil general, »ne, to pot sprejemem zahvalo, čeprav ste mi jo že enkrat izrekli. Toda, gospa baronica, ali me ne bi predstavili svoji gospodični hčerki?«

»O, saj ste ji že predstavljeni, vsaj po imenu, saj zadnje dni ne govorimo drugega kakor o vas. Evgenija,« se obrne baronica k svoji hčerki, »grof Monte-Cristo.«

Grof se prikloni, gospodična Danglarsova pa malce nagne glavo.

»Prekrasno damo imate s seboj. Ali je vaša hči?«

»Ne, gospodična,« odvrne grof, ves osupel nad tolikšno prostodušnostjo. »Neka Grkinja je, ki sem ji varuh.«

»Kako ji je ime?«

»Haydée.«

»Grkinja!« zamrmra Morcerf.

»Ali ste na dvoru Ali-paše,« se obrne baronica k staremu Morcerfu, »kdaj videli tako čudovito nošo, kakor jo ima ta Grkinja?«

»O, v Janini ste služili, gospod grof?« se začudi Monte-Cristo.

»Bil sem generalni nadzornik paševih čet,« odvrne Morcerf, »in moje skromno ime je — tega nikomur ne skrivam — izvira od

radodarnosti slavnega albanskega vojskovodje.«

»Oglejte si jo vendar!« vzklikne gospa Danglarsova.

»Kje je?« zajeclja Morcerf.

»Tadle!« odgovori Monte-Cristo in se z grofom nagne iz lože.

Prav takrat je Haydée, ki je z očmi iskala Monte-Crista, zagledala njegov blede obraz zraven Morcerfa, ki ga je držal za roko.

Ta pogled je učinkoval na Grkinjo, kakor bi bila nenadoma uzrla Meduzino glavo. Sklonila se je naprej, oči so se ji strahotno razširile, nato je pa omahnila nazaj in iz ust se ji je utrgal slaboten krik.

»Kaj je vaši varovanki, gospod grof?« se začudi Evgenija. »Zdi se, da ji je postalo slabo.«

»Res kaže tako,« pritrđi grof. »Toda zastran tega se nikar ne vznemirjajte. Haydée ima zelo občutljive živce, posebno za ostre vonjave. Sicer pa imam sredstvo pri sebi, ki ji bo takoj pomagalo.«

S temi besedami se prikloni baronici in njeni hčerki, slišne grofu in Debrayu roko in odide.

Haydée je bila še zmeraj prsteno blede. Ko se je grof vrnil v ložo, ga je hlastno prišla za roko.

Monte-Cristo je opazil, da je dekličina roka vlažna in mrzla ko led.

»S kom si pravkar govoril, gospod?« ga vpraša Haydée s tresočim se glasom.

Z grofom Morcerfom,« odvrne Monte-Cristo, »s fistim, ki je služil tvojemu dobremu očetu in ki se mu, kakor sam prizna, ima zahvaliti za svoje bogastvo.«

»O, lopov!« krikne Haydée. On ga je prodal Turkom in to bogastvo je samo plačilo za njegovo izdajstvo. Ali nisi tega vedel, gospod?«

»Nekaj takega so mi pripovedovali v Epiru, toda podrobnosti mi niso znane. Pojdiva, hčerka moja, da mi jih poveš.«

»Oh, da, pojdiva! Če bi morala dolgo gledati tega človeka, bi še umrla.«

Haydée je hlastno vstala, se zavila v svoj dragoceni kaširski burnus in zapustila ložo ravno v trenutku, ko se je dvigalo zagrnjalo.

»Le pogledite ga: ali ta človek sploh katero stvar napravi kakor drugi ljudje?« vzklikne grofica G. in se obrne k Albertu, ki se ji je bil prišel poklonit. »Tretje dejanje vam še pobožno poslušaj, ko bi se imelo četrto začeti, pa vstane in gre.«

XIV

Državni papirji

Nekaj dni po tem dogodku se je pri Monte-Cristu oglasil Albert Morcerf, da se mu še enkrat zahvali v imenu gospe Danglarsove za njegov kneževski dar. Z njim je bil tudi Lucien Debray. Namen njegovega obiska je Monte-Cristo pri priči izpregledal. Baronica ni mogla sama priti človeku do dna, ki je razmetaval fisočke kakor kdo drugi drobiž in hodil v opero s sužnjo, ki je imela na sebi za dober milijon demantov, zato je poslala svojega prijatelja h grofu, da bi nemara on kaj več izvedel o njem.

Toda grof se je napravil, kakor da ne služi ni najmanjše zveze med Debrayevim obiskom in baroničino radovednostjo.

»Vidim, da dosti občujete z Danglarsovimi,« se je obrnil k Albertu.

»Da, gospod grof; saj gotovo še pomnite, kaj sem vam pravil.«

»Torej oni načrt še zmeraj obstoji?«

»Bolj ko kdaj prej,« poseže v besedo Debray.

»O,« vzklikne Monte-Cristo, »mislil sem, da stvar še ni tako zrela.«

»Kaj hočete! Življenje gre svojo pot, ne da bi se tega zavedli. Moj oče in gospod Danglars sta služila na Španskem vojske, moj oče pri četah, gospod Danglars pa v zaledju. Moj oče je v revoluciji izgubil vse imetje, gospod Danglars je bil pa že od doma brez denarja. Na Španskem si je moj oče postavil temelje svoje politične in vojaške kariere, gospod Danglars pa na političnem in finančnem polju.«

»Da,« prihrdi Monte-Cristo. »Spominjam se, da mi je gospod Danglars govoril o tem, ko sem bil pri njem na obisku. — Kako pa gospodična Evgenija, ali je lepa?«

»Zelo lepa,« odvrne Albert, »toda lepa na poseben način, ki ga ne znam prav ceniti.«

»Tako govorite, kakor bi že bili njen mož.«

»O!« skomigne Albert in pogleda po Lucienu, ki je prelistaval neki album.

»Zdi se mi,« povzame tiše Monte-Cristo, »da se za to poroko nič kaj preveč ne navdušujete.«

»Gospodična Danglarsova je zame prebogata, in tega me je strah.«

»E, to ni nikak vzrok. Ali mar niste tudi sami bogati?«

»Moj oče ima kakih petdeset fisoč frankov rente; ko se oženim, mi jih bo dal svojih deset do dvajset fisoč.«

»To seveda ni Bog ve kaj, posebno v Parizu. Toda na tem svetu denar ni vse, lepo ime in ugledno mesto v družbi imata ljudi svojo ceno. Vaše ime je tehtno, vaše mesto v pariški družbi odlično. Meni na primer se zdi ta zveza primerna kakor malokateri: gospodična Danglarsova vam prinese denar, vi ji boste pa dali ime.«

Albert zmaje z glavo. »Se nekaj drugega je po sredi,« reče zamišljeno.

»Bogme,« vzklikne Monte-Cristo, »odkrito vam priznam, da mi je vaša hladnost nasproti toli lepi in bogati nevesti nerazumljiva.«

»O, odpor proti tej poroki ni ravno na moji strani.«

»Kje pa? Saj ste sami rekli, da si te zveze želi vaš oče.«

»Moja mati je zoper njo, in ona se redkokdaj moti. Ta poroka ni po njeni volji, ker ima predsodke zoper Danglarsove.«

»Razumljivo,« prihrdi grof nekam prisiljeno. »Grofica Morcerfova je posebljena plemenitost in nežnost, zato jo stisk plebejske roke odbija.«

»Ne vem, ali je to vzrok,« odvrne Albert. »Vem le to, da bo moja mati nesrečna, če pride do te poroke. Sicer se pa zanjo še ne mudi; niti ena in dvajset let še nimam, Evgenija pa komaj sedemnajst. Toda prej ali slej se bo le treba odločiti. O, kako srečni ste, gospod grof, ko ste prosti!«

»Pa bodite še vi prosti — kdo vam brani?«

»Mojemu očetu bi bilo preveč hudo, če ne bi vzel gospodične Evgenije.«

»Potem jo pa vzemite!« skomigne grof z rameni.

»Ko ne bi moje matere ta ženitev tako bolela...«

»Potem se pa ne ženite,« meni grof.

»Poskusil se bom rešiti iz te zagate. Oh, mislim, da me ne bi bilo strah niti spora z očetom, samo da materji ustrezem.«

Monte-Cristo pogleda po Debrayu. Mladi mož je imel v levici zapisnico, v desnici pa svinčnik.

»O, kaj pa vi počnete?«

»Številke pišem, številke, ki se tudi vas tičejo, Morcerf. Računam namreč, koliko je Danglars zadnjič zaslužil, ko so poskočili haitski papirji. Z 206 so se v treh dneh popeli na 409; premeteni bankir je z njimi zaslužil najmanj 300.000 frankov.«

»To še ni njegova najboljša kupčija,« meni Morcerf; »ali ni lefos prispekuliral cel milijon s španskimi obveznicami?«

»Haitske papirje ste imenovali?« vpraša Monte-Cristo.

»Da, haitske, raj francoskih borznih spekulantov. Gospod Danglars jih je prodal včeraj po 409 in spravil v žep 300.000 frankov; če bi bil čakal do danes, ko so obveznice padle na 205, ne samo ne bi bil nič zaslužil, temveč bi celo 25.000 frankov izgubil.«

»In zakaj so obveznice padle s 409 na 205?« vpraša Monte-Cristo. »Oprostite vprašanje, toda o borznih rečeh nimam niti pojma.«

»Ker si poročila slede, a so zmeraj drugačna,« se zasmjeje Albert.

»Kaj, hudiča!« se začudi grof. »Gospod Danglars tvega po 300.000 frankov na dan! A potem mora biti od sile bogat?«

»On sam sploh ne spekulira,« vzklikne živahno Lucien. »Vse te posle vodi njegova žena.«

»A vi koš pameten človek morate vedeti, kako nezanesljiva so poročila; tem bolj, ker sedite pri viru. Mislim, gospod Lucien,« se nasmehne Albert, »da bi zato morali baronico nekoliko brzdati.«

v 24 URAH

barva, pišira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna **JOS. REICH**
L J U B L J A N A

»Kako naj se meni posreči, če se celo njenemu možu ne?« skomigne Lucien. »Saj poznate baronico; živ krst nima vpliva nanjo in njena volja je edini gospodar.«

»O, da sem jaz na vašem mestu, bi jo že ozdravil; s tem bi tudi njenemu bodočemu zetju napravili uslugo.«

»Ne razumem vas.«

»Nu, dal bi ji lep nauk. Ali niste ministrov tajnik? Vaše izjave morajo biti torej dokaj tehtne; dosti je, da samo usta odprete in borzni mešetarji pri priči zapišejo vaše besede. Napravite, da bo baronica izgubila na en mah sto fisoč frankov, potem se bo že izpametovala.«

»Še zmeraj vas ne razumem,« zajecija Lucien.

»Pa je vendar tako jasno,« odvrne naivno mladi mož. »Sporočite ji nekega jutra kakšno senzacijo, ki bo pognala borzne papirje kvišku; kajpada jih bo takoj kupila, drugi dan, ko se razve, da je bila vaša senzacija prazen dim, bodo pa papirji kajpada spet padli.«

Lucien se nekam v zadregi nasmehne.

Monte-Cristu ni ušla nobena beseda tega razgovora; čeprav se je delal, kakor da vobče ne posluša, je opazil tudi komaj zaznavno zadrego na obrazu ministrovega tajnika. Debray se je hitel poslavljati.

Ko ga je grof spremil do vrat, mu je nekaj fiho zašepetal. Debray je prav tako fiho odgovoril:

»Prav rad, gospod grof; sprejemem.«

Nato se grof vrne k mlademu Morcerfu.

»Ali se vam ne zdi,« ga vpraša, »da niste prav storili, ko ste tako govorili o svoji tašči vpricho Debraya?«

»Prosim vas, gospod grof, ne rabite prezgodaj te besede.«

»Ali je mar gosa grofica res tako neizprosno proti tej poroki?«

»Tako neizprosno, da pride baronica silno redko k nam in da je moja mati, če se prav spominim, ni še niti dvakrat v vsem življenju obiskala.«

»To mi daje pogum, da bom odkritejši z vami,« odvrne grof. »Gospod Danglars je moj bankir, gospod Villefort me je obsul s pokloni, ker sem mu slučajno napravil majhno uslugo. Zato vidim že vnaprej celo vrsto povabil na večerje in druge prireditve. Da pa ne bi napravil vliisa, kakor da tega komaj čakam, sem sklenil povabiti Danglarsove in Villefortove v svojo hišico v Auteuilu. Če bi povabil tudi vas in vašo roditelja, ali se ne bi potem zdelo, da sem hotel vas in gospodično Danglarsovo nalašč posaditi za isto mizo? Ali ne bo vsaj vaša mati s te strani gledala mojega

povabila? Potem bi se srdila nad menoj, tega pa nikakor ne bi maral, narobe; povejte ji, prosim, izrecno, da bi hotel ostati pri njej v lepem spominu.«

»Hvala vam, gospod grof, za vašo odkritost. Zelo rad izostanem s te gostije — saj to ste mi, če se ne motim, hoteli predlagati. Radi bi bili dobro zapisani pri moji materi; povem vam, da ste že.«

»Mislite?« vpraša Monte-Cristo in nevidno vztrepetala.

»O, prepričan sem. Ko ste se zadnjič poslovili, sva še celo uro kramljala o vas. Toda naj se vrnem k prejšnjemu razgovoru. Moja mati vam bo za tolikšno obzirnost od srca hvaležna; moj oče seveda bo pa puhal od jeze.«

Grof se zasmjeje.

»Nu, zdaj ste pripravljeni. Mislim pa, da vaš oče ne bo imel povoda za jezo; Danglarsova dva me bosta seveda imela za telebana, posebno ker vesta, da ste moj najstarejši pariški znanec in si ne bosta znala razlagati, zakaj vas nisem povabil. Zato bi vas prosil, priskrbite si vsaj kakšno drugo povabilo in se mi pismeno izgovorite; saj veste, da velja pri bankirjih samo črno na belem.«

»Spomnil sem se nečesa boljšega, gospod grof. Moji materi se hoče morskega zraka. Kdaj pripravljate svojo večerjo?«

»V soboto.«

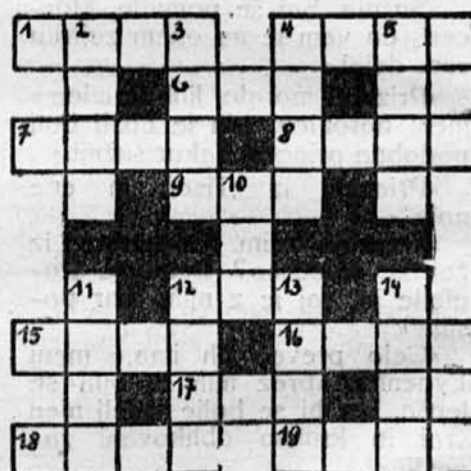
»Danes je torek; jutri zvečer bi odpovala in poputrišnjem sva že v Treportu. Bogme, gospod grof, čudovito znate ustreči ljudem! Kdaj mislite poslati vabila?«

»Danes.«

»Prav. Koj zdaj pojdem h gospodu Danglarsu in mu povem, da jutri z materjo odpočujem in da se zato ne morem odzvati vašemu vabilu.«

»Dobro! Stvar je tedaj v redu.«

Križanka šte. 3

Pomen besed

Vodoravno: 1. zabavišče, 4. mesto v Rusiji, 6. prevozno sredstvo, 7. del glave, 8. poldragocen kamen, 9. sorodnik, 12. tresk, 15. del pohištva, 16. ovčja volna, 17. pramati, 18. čut, 19. reka v Jugoslaviji.

Navpično: 2. trska, 3. žito, 4. gozdni zrak, 5. vodopad, 10. znamka ure, 11. z vodo obdana kopnina, 12. prireditelj, 13. gorovje v Evropi, 14. tvarina.

Rešitev križanke šte. 2

Vodoravno, po vrsti: neža, kateta, š. šala, t. old, e. see, kavkaz, nor. ono, govodo, vir, r. gos, k. sila, r. lopata, mana.

Greta Garbo in Marlena Dietrich sta zaljubljeni vase!

Greta Garbo je zaljubljena, pa Marlene Dietrich seveda tudi! Toda, bog nas varuj, ne v moške, o katerih se v zvezi z njima govori, temveč zaljubljeni sta — vase! Take trditve objavljajo dan na dan ameriški poročevalci. Morda jih samo čevljev žuli, zlasti zaradi Grete Garbo, ki napodi vsakega časnika, in morda zaradi Dietrichove, ki strogo prepoveduje objavljati fantastične intervjuje, o katerih se ji še sanjalo ni.

Ameriška časnika Gladys Hall pravi v nekem ameriškem dnevniku: Za kratek hip se bo ta ali oni človek zdel Greti Garbo ali Dietrichovi zanimiv, morda celo privlačen, toda nikoli in nikdar ne more v njima ugasniti ljubezen do samih sebe. Vsaka gre samotna po svoji poti. Njena lastna slika v ogledalu je zanju zgovornejša od kateregakoli moža. Njuni pojavi in njun nastop so izživane. Zdi se kakor bi hoteli reči »Mene si oglejte; drugačna sem kakor vi vsi. Sama iz sebe žarim. Prepad je med menoj in med vami. Oddaljila sem se od ljudi, da me lažje in bolje vidijo, slišijo, da me z večjim zanimanjem ogledujejo. Iz daljave je marsikaj mikavnejše, zanimivejše, globlje se vtisn v dušo!

Garbo in Dietrichova živita že več let v Hollywoodu, toda hollywoodska družba komaj to ve. Kajti ti dami ne živita tako kakor Norma Shearer, Mary Pickford, Joan Crawford ali Miriam Hopkins, ki hodijo zmeraj med ljudi in so si z mnogimi prijateljice. Greta in Marlena pa ni za družabne stike, še celo ogibata se družbe in svojih prijateljic.

Greta Garbo živi, kakor nam je znano, sama v preprosti hišici. Kakor hitro opazi, da so radovedneži odkrili njeno skrivališče, se že umakne drugam. Nikogar ne sprejme in nikomur ne dovoli intervjujev. Posledica tega

Greta Garbo
v filmu »Kakršne ne želiš«

je, da o njej časniki mnogo več pišejo kakor o kateremkoli drugem odličniku. Fotografji jo zasledujejo, podkupujejo hišnika in sobarico, da jih na skrivaj spustita na vrt kjer se Greta Garbo na ležalnem stolu sonči. Greta Garbo ni skoraj nikdar šminkana; lase ima razpuščene, plašč ohlapen, na glavi mehak klobuk. Dokaz, da se svoje osebne pojave prav temeljito zaveda. Greta Garbo ni nič do tovarištva. Najsrečnejša je, kadar je sama.

Marlene Dietrich je prišla malo kesneje v Hollywood kakor Greta Garbo. Dietrichova ni hotela in noče posnemati Grete. Hotela je zmerom in še zmerom hoče biti »svojevrsen

tip«. Dietrichova dovoli časnika obiske, pač si pa že vnaprej zagotovi, da bo vse do zadnje pičice sama pregledala, preden natisnejo. Noče, da

hoče napraviti sebi podobno. Otrok je že v marsičem prav tak ko mati. Drži se tako, oblači se tako in tudi za mamine nazore se podstavi.

Marlena Dietrich
v filmu »Pesem nad pesmimi«

bi se kaj drugega pisarilo kakor samo to, kar res sama pravi in kar je njeno pravo mnenje. Muha, da se oblači po moško, je samo podčrtavanje njene svojevrsnosti. Marlena blazno ljubi svojo hčerko in jo tudi vzgaja po svojih načelih, ker jo

V spalnici Marlene Dietrichove so krog in krog velika ogledala. Tam lahko Marlena opazuje od vseh strani sleherno svojo kretnjo. Njej ni treba kakor pravljicnemu Narcisu poklekati ob robu vode, da bi občudovala svojo lepoto. V Marlenini oblačilnici vise vse njene slike, da se lahko še na fotografijah občuduje. Dietrichova prihaja pogosto v umetniško štano, toda zvečine le takrat, kadar je oblečena prav posebnost, samo da jo vsi ogledujejo. Njej, »Narcisu«, kakor bi jo morali prav za prav imenovati, menda najbolj prija, če vidi v

Ljubi in trpi!

Zvočni film Paramounta. Režira Dorothy Arzner. Osebe: Joan — Sylvia Sydney; Jerry — Frederic March; Claire — Adrienne Allen; Buck — Skeets Gallagher; Vi — Ester Howard; Prentice — George Irving; Charlie — Florence Britton; Damery — Charles Coleman; Charlie Baxter — Cary Grant; Greg — Kent Taylor.

Mladi pesnik in časnika, Jerry Corbett, se je seznanil z Joano Prenticeovo, milijonarjevo hčerko. Na mah sta se zaljubila drug v drugega in se poročila, čeprav se Jerry tik do poroke ni mogel iztrgati krempljem lahkomišelnega in razvratnega življenja. Joana je mladega pesnika ljubila z vso dušo in je bila prepričana, da se bo Jerry v zakonu izpreobrnil. Joanin oče, ki ji je prepovedal ženitev s tem lahkomišelnim fifičičem, ji ni dal na pot v življenje niti beliča.

Ko sta mlada zakonca prestala že lep kos bede in pomanjkanja, se je Jerryju posrečilo spraviti svoje naj-

novejše delo na oder. Joana je bila vsa obupana, ko je zvedela, da bo igrala glavno vlogo v igri Claire Hemstead, nekdanja ljubimka njenega moža. Njen strah v resnici ni bil prazen. Po premijeri se je Clairi posrečilo, da je Jerryja spet ujela v svoje zanke. Joanin oče je rotil svojo hčerko, naj zapusti ničvrednega in pride spet k njemu domov. Mlada žena je pristala na očetove prošnje, ker je pričakovala otroka.

V časnikih bere Jerry nekega dne, da je njegova žena povila otroka. Tisti mah se zbudi v njegovi duši čut očetovstva. Pohiti k svoji ženi, toda stari milijonar mu ne dovoli vstopa. Pove mu, da je otrok mrtev in da je življenje njegove hčerke na niti. Takrat Jerry besno odrine starca in vdre v sobo svoje žene. Ob bolniški postelji pade skesano na kolena — in žena ga objame, izgubljenca — svojega moža. V obeh se zrcali presrečna misel na lepšo in solnčnejšo bodočnost.

za
30%
Cenejše!

Obstoji samo eden Pyramidon — in to tisti z Bayer-jevim križem! Njegova cena je ravnokar znatno znižena, pa je to najboljša prilika za vse one, ki ga še ne poznajo, da ga sedaj preizkusijo. Pyramidon gotovo pomaga pri vseh bolečinah, migreni in menstruacijskih tegobah.

Pyramidon
TABLET

Dr. A. Zepf, Göttingen 22, Opatje in register, pod št. št. 230 od 1. V. 1934

vseh obeh okoli sebe zmerom samo svojo sliko. Ta občutek krepi njeno samozavest in zgošča njeno samoljubje.

Morda imata Greta in Marlena prav, ko se vedela tako svojevrsno. Kajti milijoni ljudi živijo po enem in istem družabnem kopitu, skratka žive normalno zase in za družbo. Kam bi torej prišel svet, če bi se ne našli dve upornici, ki bi se s svetom sporekli. Greta Garbo in Marlene Dietrich, obema tema slavnima ženama je prav malo mar starih ukoreninje-

Marlena kot plavalasa Venera

nih družabnih navad. Obe sta izraziti pripadnici ekshibicionizma, obe sta žlahtna človeka, svojevrsnici, ki sta se postavili pred svetom na oder, ki sta si ga sami zgradili.

Tudi v Egiptu ustanavljajo filmske družbe

V Egiptu so pričeli ustvarjati lastno filmsko industrijo. Pobudo za to je dala banka Misr v Kairu, ki je podprla že marsikatero kulturno gibanje v Egiptu. Že doslej je banka izdelovala krajše, toda neme filme za tedenska poročila. Zdaj si je pa bančno podjetje nabavilo aparaturo »Tobis-Klangfilm« in bo poleti poslalo filmski avto na delo. Filmali bodo obširnejše zvočne tednike. Razen tega nameravajo zgraditi filmske ateljeje, ker se nadejajo, da bodo zaradi ugodnih svetlobnih in podnebnih razmer v Egiptu filmali vse leto brez presledka.

Vabimo Vas k nakupu v najcenejši oblačilnici

A. Presker

Sv. Petra cesta 14

Meščanska kuhinja

Črešnje, sladke črešnje!

Letos so črešnje zelo zgodnje. Drevje je obrodilo obilno, in če teh, ki so že na drevju, ne sklesti toča, bodo še boljše, še sočnejše, še cenejše.

Zato vam priporočamo, da pripravite svoji družini v tem času dobre in okusne črešnjevne jedi.

Črešnjevji kroketi

Potrebujemo: 7 dkg riža, 2 decilitra mleka, 2 jajci, žlico sladkorja, drobtinice, malo masti in pol kile črešenj.

Pripravimo: Riž skuhamo v mleku in ga sladkamo. Plitev krožnik pomokamo in nanj v drobno plast nasujemo skuhani riž, da se ohladi. To zmes predelimo na krpice in položimo na vsako po eno črešnjo brez koščice. Po vrsti zavijemo vse krpice, jih previdno povajamo v stopenih jajcih in še v drobtincah. Na to počemo kroke v vroči masti. Ko so še topli, jih potresemo s sladkorjem. Na mizo jih prinesemo polite s črešnjevim sokom.

Fini črešnjev praženec

Potrebujemo: 4 jajca, 10 dek sladkorja, 15 dek moke, tri osminke mleka in pol kile črešenj.

Pripravimo: Rumenjake spenimo s sladkorjem in primešamo moko in mleko. Končno vmešamo še trd sneg iz beljakov in črešnje, ki smo jim vzeli koščice. V pekači razbelimo mast, vlijemo enakomerno vanjo testo in spečemo v vroči pečnici. Z vilicami razkosamo pečeno testo (kakor vsak praženec), ga potresemo s sladkorjem in vročega serviramo.

Višnjev ali črešnjev kruh

Potrebujemo: 14 dek sladkorja, 5 rumenjakov, 1 celo jajce, 14 dek moke, 10 dek črešenj ali višenj, limonove lupine.

Pripravimo: Sladkor spenimo s petimi rumenjaki in s celim jajcem, potem pa previdno vmešamo še moko in črešnje ali višnje brez koščic. Zmes pečemo takoj nato počasi v zmerno vroči pečnici. Pekačo moramo prej dobro omastiti.

Oslajene črešnje

Sladkor kuhamo tako dolgo, da se vleče. Takrat napravimo tak poskus: kosiček čistega lesa porinemo v zgoščen sladkor in ga takoj na to omočimo v mrzli vodi. Če se sladkor v vodi popolnoma strdi in dobi steklen videz, lahko z njim osteklenimo (glaziramo) črešnje. Črešnje ali višnje morajo biti do suhega obrisane in pecljev ne smemo izpuliti. Črešnje držimo za peclje in jih pomakamo v sladkor. Ko jih pa jemljemo iz sladkorja, jih za peclje vrtimo, da se sladkorni sok odcedi. Črešnje polagamo na plitev porcelanast krožnik in jih potresemo s sipo (kristalnim sladkorjem). Ko se osteklenjene črešnje temeljito posuše, jih shranimo v suhi škatlji.

Preprosto in poceni črešnjevna mezga

Koščice odstranimo iz črešenj in pridenemo za polovico njihove teže

Adria prašek je boljši

sladkorja. Torej na kilogram črešenj pol kilograma sladkorja. Črešnje kuhamo s sladkorjem, dokler se mezga ne zgosti. Še gorko jo napolnimo v pogrete in dobro umite steklenice. Kadar se napravi na mezgi skorja in se je popolnoma ohladila, zavežemo čez odprtino pergamen, celofan ali omaščen papir.

Pijače za izlete

Zdaj so izleti kar na dnevnem redu. Sleherno lepo nedeljo pohiti staro in mlado na gore, manjše gričke in na zelene livade. V nahrbtniku je mnogo dobrot za želodec, toda kaj rada se poleg gladu oglasi še žeja. Da se osvežimo, je treba še malo več nego vode, za to vam tu podajamo nekaj receptov za pripravljanje napitkov.

Suha limonada

9 gramov zelo fino v prah stolčene limonove kisline zmešamo z 200 grammi sladkorja v prahu in vsujemo ta prah v stekleno posodo. Najprimernejša je nizka posoda s široko odprtino. Množina tega prahu da dobre tri litre okusne limonade. Limonovo kislino dobite v vsaki lekarni in drogeriji.

Suha oranžada

Pol kile sladkorja rabimo in 6 sočnih pomaranč. Nad ognjem prav lahko segrevamo sladkor, med tem pa izcejamo nanj pomarančni sok. Ta zmes mora postati polagoma prav

vroča, vendar ne sme vreti. Zmes napolnimo v majhne papirnate košarice, ali jo pa v majhnih kupčkih sušimo na čistem papirju. Ko se sladkor popolnoma strdi, ga stolčemo v prah in ga hranimo v stekleni posodi kakor suho limonado. Za vsak liter vode porabimo 120 gramov pomarančnega sladkorja v prahu.

Kavna esenca

150 gramov sveže zmlete vonjave kave počasi polivamo z vrelo vodo (1 liter). Prvega pol litra kave vlijemo v steklenico, drugemu pa primešamo četrt kile sirovega sladkorja. Ko se sladkor v kavi raztopi, vlijemo drugo polovico k prvi in temeljito pretresemo.

Išias

Čeprav so obolenja za išiasom prav pogosta in se mnogo o njih govori, poznajo vendar le redki vzrok te bolezni. Večina ljudi ve le to, da prične išias s strahovitimi bolečinami v križu in stegnih, celo v stopalih, da bolnik ne more hoditi, se ne more pripogniti, da napade ta bolezen človeka kar na lepem, kar nepričakovano preneha ali pa traja po cele tedne in mesece in se leta in leta ponavlja. Čeprav čuti bolnik pri hoji grozovite bolečine, vendar tudi ležati ne mara, ker ima tudi v postelji močne pekoče bolečine, sedeti pa itak skoraj ne more. Pravega vzroka tej bolezni pa zvečine ljudje ne poznajo, niti zdravniki ne.

Na vsak način drži, da gre pri tem za obolenost kolkovnega živca, ki se pri križni kosti cepi iz hrbtenice in gre do stopala. Vsekako je išias živčno obolenje, ki ga po navadi imenujemo nevralgijo, kar pač nič drugega ne pove kakor obolenost živca. V pretežni večini primerov obolenja na išiasu gre nedvomno za vnetje živcev, v nekaterih za posledico revmatizma, ki izvira od prehlada. Neki dunajski specialist je nedavno v radiju pripovedoval zgodbi, ki prav nazorno dokazuje vnetje kolkovnega živca zaradi mraza. V nekem kopalšču, je pravil zdravnik, sta ležala na pesku dva zdravnika, eden na levem, drugi na desnem boku. Niti čutila nista, da je pesek vlažen in hladen. Drugega dne sta že oba čutila strahovite bolečine, toda vsak na oni strani telesa, na kateri je ležal.

Znano je tudi, da povzročajo tudi razni strupi obolenja za išiasom. Gre zvečine za strupe, ki se tvorijo v telesu samem, kakor črevesni strupi, ki nastajajo pri močnem zaprtju,

ali pa jedka sečna kislina, ki prehaja v kri. Slično je to pri sladkorni bolezni, ko se razbole živci zaradi preobilice sladkorja v krvi. Strupi, ki se tvorijo v telesu pri hripi, vnetju grla ali pri kakršnikoli kužni bolezni, so ponavadi tudi vzrok vnetja živčevja, zlasti kolkovnega živca. Med strupi, ki jih človek uživa in ki dajo povod obolenju, je v prvi vrsti alkohol.

Važno je tudi to, da je močno obolenje za išiasom zvečine znak še kakšne druge bolezni, zaradi katere je obolen še živec. Gre tu navadno za oteklino medenice, od katerih se zaradi pritiska razboli še živec. Če bi torej pri išiasu mislil samo na živce in bi se zdravili zgolj s praški, toploto in lužnimi kopelmi, bi pri tem popolnoma zanemarili ono pravo bolezen, ki je vzrok išiasu.

Tudi kostna obolenja in ortopedske pogreške, zlasti ploska noga, lahko zaradi preobremenitve noge ali pa zaradi posrednih živčnih poškodb povzročijo slične bolečine kakor išias. Videti je torej, da bodo naše lastne diagnoze največkrat šepave, zato je treba zmerom povprašati zdravnika.

Znano je, da se išias zdravi s kopelmi, zlasti z lužnimi in z diatermijo. Pri dolgotrajnih in trdovratnih obolenjih bo pa treba delati kuro z injekcijami, ki po navadi bolj pomagajo kakor rimske, dolenske in varaždinske toplice.

Najnoviša škotska

Dva Škota se srečata po tridesetih letih.

>To morava zaliti, reče prvi.

>Kajpada, pritrudi drugi. >Samo pripomnil bi, da sem zadnjič jaz plačal!

VELECENJENE GOSPE!

Pri nakupu blaga za obleke in manufakture sploh se dá prihraniti. Ali poznate naše reklamne cene za pomladno sezono? Evo samo nekaj primerov:

Perlni Creppe, poludelen itd.	Din 9- do 12-
Damsko volнено blago za obleke	28- 35- 42-
Damsko volнено blago za plašče	56- 75- 98-
Blago za deške obleke	30- 42- 54-
Kamgaral za moške obleke	96- 132- 160-
Šifoni, prvovrstni, 80 cm	11- 13- 14-50
Za rjuhe: Molinos, 150 cm	17-
Domestik, 150 cm	20- 26-
Za kapne: šifon Croton, 180 cm	28- 32- 36-
Ogromna izbira svile vseh vrst že od Din 12- naprej	

Nudimo priznano prvovrstno blago

Kdor pozna kakovost in ceno našega blaga, kupuje samo pri nas

Specialna trgovina

NOVAK-LJUBLJANA

Kongresni trg 15 (pri nunski cerkvi)

Da ne pozabim:
Še danes moram poslati naročnino za "Družinski Tednik"!

ZA VSAKO DAMO

kvalitetna polepšavajoča sredstva

PORENAL KREMA suha za podnevi in mastna za ponoči, stalno polepšavata in pomlajata	18-	JE FAIS BLANC krema iz limonovega soka, ki neguje in polepša roke	10-
PORENAL MILO blago dišeče milo za nego obraza in rok	12-	LANOLIN KREME za masažo in pomlajevanje telesa, ker naredi kožo elastično	12-
PORENAL PUDER fin, popolnoma neškodljiv, diskretno parfimiran, 12 barv	24-	ORO BARVA ZA LASE v vseh nijansah, dovršeno in trajno barva lase	30-
POREMILK biološko mleko za čiščenje obraza in odstranjevanje velikih znojnic	32-	VODA IZ KOPRIV staro in preizkušeno domače sredstvo proti izpadanju las in vrhujaja	30-
KAMPHORMILK kafrov eliksir, ki takoj odstrani mozolčke in ogrce	30-	FLORIA ROUGE najfinije francosko rdečilo za obraz v 12 krasnih nijansah	14-
PASTA MAJALIS dovršeno umije in neguje občutljivo kožo, ki ne prenese mila	15-	ROUGE ZA USTNICE Bonbon Rose v 4 barvah	8- 15-
MILCH KREMA odstrani hitro in stalno solčne pege in madeže z obraza	15-	EAU DE LAHORE Eliksir za masažo in krepitev ženskih prsi	40-

DOBI SE POVŠOD

Glavno skladišče:

NOBILIOR parfumerija, ZAGREB.

Illica 34 - Jelatičev trg 15